

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí

červenec 2018

(č. 138)

Poutní neděle na Květnově jsou 1.7., 8.7., 15.7. 2018

Program: v 10:00 sraz u červeného kříže na Květnově
a procesí s modlitbou růžence

10:45 česká mše svatá s mariánskou pobožností

12:30-13:00 adorace a požehnání NSO

14:15 německá bohoslužba

Pozvánky na červenec a srpen

* **Hlavní poutě na Květnově** se uskuteční o nedělích **1.7., 8.7. a 15.7.** kdy začínají **srazem u červeného kříže na návsí v 10:00 hodin.** To se společně pomodlíme úvodní modlitby k růženci. Pokračovat (v případě snesitelného počasí) budeme dál procesím skrze alej k růžencovým schodům. Mše svatá česky je v **10:30 hod (prakticky spíše v 10:45)** s pobožností k Panně Marii „Květnovské“. Po pauze na občerstvení bude ještě společná adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a požehnání v **12:30 hodin.**

* Německá pouť začíná vždy odpoledne od **14:15 hod.**

* Po celou dobu poutních dnů je otevřen poutní stánek s občerstvením a suvenýry (poutní oplatky, svaté obrázky, svíčky, hrnky);

* Je možné požádat kněze o svatou zpověď.

Upozornění: O těchto 3 nedělích nejsou pravidelné mše v Jirkově, Strupčicích ani Sušanech. Stejně tak nejsou sobotní pravidelné mše (14 hod.) na Květnově v měsíci červenci.

* Mše svaté v **Boleboři** v kostelíku sv. Mikuláše budou o poslední neděli v měsíci, tedy v červenci 29.7. a v srpnu 26.8. (Posvěcení kostela, 25 let), vždy od 15 hodin.

* Turistická návštěva **Severních Beskyd (region Slezsko)** v rámci akce **Pařeztour** se uskuteční ve dnech 16.7.– 23.7. 2018. Plánuje se 60 km chůze s batohem a spaní v přírodě.

* **Turnaj ve stolním tenisu „O pohár Děkanství Jirkov“**, letos 7. ročník bude na faře v Jirkově, v sobotu 18. srpna, od 10 hodin.

* Setkání farnosti u příležitosti (45.) **narozenin** duchovního správce M. Dvouletého se uskuteční v Jirkově, v neděli 19. srpna. Po mši svaté v kostele 9:00 hodin, bude **pohoštění na faře**. Ve Strupčicích mše nebude.

* Bohoslužby v kostele sv. Barbory v **Otvicích** jsou každou sobotu v 18 hodin (s nedělní platností). Kromě soboty 21.7.2018.

* Výlet s dětmi do Litoměřic se uskuteční v sobotu 25.srpna.

* Svěcení na kněze Václava Sládka proběhne v Praze, v kostele sv. Anežky v sobotu 1.9. od 10:30 hodin. Následně v neděli 9.9. by měla být primiční mše V. Sládka v Chomutově v kostele u sv. Ignáce od 10:00 hod. (V Jirkově mše nebude). Odpoledne stejný den bude v jirkovském kostele udělováno individuální novokněžské požehnání od 15:00 hodin.

Noc kostelů 2018 - ve Strupčicích již počtvrté!

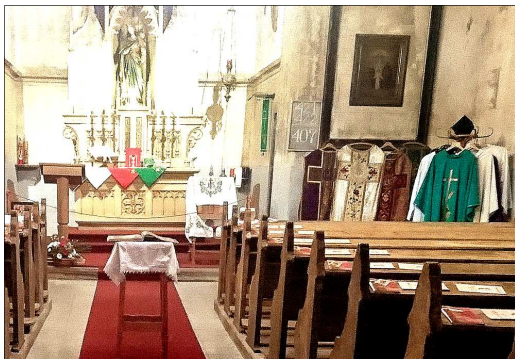
Kostel sv. Václava ve Strupčicích se k projektu Noc kostelů připojil již počtvrté. Jeho dveře se širší veřejnosti otevřely v pátek 25. května 2018 od 18 do 20 hodin. Program zahrnoval vystoupení

smíšeného pěveckého sboru Aurum z Chomutova (viz obr.) pod vedením sbormistryně Mgr. Magdy Martinové, nechybělo malé občerstvení, spojené s ochutnávkou mešního vína a krátká ukázka zvuku zdejších varhan v podání Anežky a Vaška Rösslerových, následovalo vyprávění starosty obce, pana Luďka Pěnkavy, o zážitcích z jeho loňského několikadenního pobytu v Indii a Thajsku, spojené s promítáním pořizovaných fotografií a krátkých videí z cesty, závěr patřil volné prohlídce kostela s možností výkladu. Pořadatelem zdejší Noci kostelů byl místní Spolek přátel památek obce Strupčice. Průvodcem večera byla Ing. Michaela Rösslerová a pan Miroslav Rokoš. Do kostela zavítalo celkem 55 osob, z toho 3 pořadatelé, 25 sboristů a sboristek a 27 návštěvníků, většinou lidí, kteří kostel běžně nenavštěvují. Atmosféra dvouhodinovky byla příjemná a neformální. Zajímavou tečkou za celou akcí bylo závěrečné rozsvícení svíček, které pak do noci svítily před kostelem.

V Sušanech vystoupila Schola od Svatého Marka, která také účinkovala v Postoloprtech. Navečer byla možnost soukromého výkladu místních znalců. Na kůru kostela je trvalá výstava o historii kostela a Sušan vůbec.

V Otvicích byly vystaveny liturgické věci, především oděvy a barevná véla (viz obr.). Kostel svaté Barbory v Otvicích byl otevřen pro návštěvníky až do půlnoci. Jeho tradicí je možnost společné modlitby Kompletáře.

Velké poděkování patří všem, kteří se do akce Noc kostelů 2018 aktivně angažovali. MD

Štěstí pohovky je tichou paralýzou

Slova Pána Ježíše, že posílá své učedníky (i nás!) do světa, mohou trochu připomenout pohádku „Jak šel Honza do světa“. Musel slézt s pece a opustit své pohodlí, aby prokázal, že prostota pokládaná za hloupost, spojená s odvahou dosáhne cíle - získat princeznu a království.

Papež František v Krakově připomenul mladým lidem, že nemají být mládež na pohovce, ale mají být obutí a připraveni na cestu. „Štěstí pohovky je pravděpodobně onou tichou paralýzou, která nás může zničit nejvíc, protože pozvolna, aniž si to uvědomíme, jsme rozespali, usínáme a jsme omámení, zatímco druzí, kteří jsou možná živější, ale nikoli lepší, rozhodují o naší budoucnosti.“ Samozřejmě to neplatí jen pro mládež, ale pro každého křesťana. Papež František pokračuje: „Ježíš není Pán komfortu, bezpečí a pohodlí. K následování Krista je zapotřebí dávky odvahy, je třeba se rozhodnout a vyměnit pohovku za pár bot, které pomohou kráčet po cestách, o kterých se ti nikdy nesnilo, ani jsi na ně nepomyslel, po cestách, které mohou otevřít nové obzory, schopné vzbuzovat radost, která se rodí z Boží lásky, radost, kterou ti v srdci zanechává každé gesto a každý projev milosrdenství. Jít cestami našeho Boha, který nás zve, abychom byli politickými aktéry, myslícími lidmi a sociálními hybateli. Podněcuje nás, abychom vymýšleli solidárnější ekonomiku.

Ve všech prostředcích, kde se nacházíte, nás Boží láska zve, abychom šířili dobrou zvěst a činili ze svého života dar určený Bohu i ostatním lidem. A to znamená být odvážní, to znamená být svobodní.“

V Listu Diognétovi (3.století po Kristu) autor píše o našem poslání ve světě: „Křesťané dávají neuvěřitelný příklad vzorného života. Jsou pro svět tím, čím je pro tělo duše. Duše se nachází ve všech částech těla, křesťané ve všech obcích světa. A jako duše přebývá v těle, ač není z těla, tak přebývají křesťané ve světě, ale ze světa nejsou.“

Máme odvalu jako Lot v Sodomě dát všanc svůj život pro spravedlnost? Najde se deset spravedlivých? Tehdy jich tam tolik nebylo a město byla zničena. Honzovi z pohádky odvala nechyběla. Byl pokládán za hloupého, ale získal princeznu i království. Poslání křesťanů není pohádkou, ale skutečností, která vyžaduje odvalu. Budeme mít odvalu nést radost a naději, smutek i úzkost naší doby spolu s lidmi, kteří potřebují poznat Boží království? Dokážeme jim vzorným životem ukázat, že dobro, spravedlnost a láska jsou cestou plného života?

Kěž o nás platí: „Ať církev světu pomáhá, nebo od světa pomoc přijímá, jde vždycky jen o jedno: aby přišlo Boží království a uskutečnila se spása celého lidstva.“ (GS,45).

Podle homilie – P.Víta Zatloukala – KT

Fejeton M. Svatošové – KT 2017

Ať už máme na knihy Thomase Mertona jakýkoliv názor, nesporně můžeme říci, že je v nich mnoho pravdivého. V „Hoře sedmi stupňů“ zaznamenal větu, kterou opat v trapistickém klášteře vítal postulanty: „Každý z vás učiní komunitu buď lepší, nebo horší. Vše, co konáte, bude mít vliv na ostatní. Může to být vliv dobrý, nebo špatný. Vše závisí na vás.“ Tato moudrá rada má všeobecnou platnost. Platí nejen pro mnišskou komunitu, ale i pro jakoukoliv jinou. (Rodinnou, farní, církevní, pracovní..)

Na dalším místě v téže knize si autor připouští pravdu, která s tím úzce souvisí a jejíž přijetí podle mne vyžaduje značnou odvalu a pokoru. Právě začíná 2. světová válka a Merton nehledá její příčinu v druhých, neviní z jejího rozpoutání pouze a jenom Hitlera, ale ve svědomí si přiznává svůj podíl na ní. Ve světě se nakupilo tolik hříchů, včetně těch jeho (před konverzí a křtem), že to ani jinak dopadnout nemohlo. Rozpoznává v sobě mnišské povolání a odchází do trapistického kláštera Naší Paní v Getsemanech (USA), aby se modlil a konal pokání.

Dnes jsou sociální sítě zahlceny nejrůznějšími katastrofickými scénáři o budoucnosti lidstva. Ale kolik lidí si uvědomuje širší souvislosti a svůj vlastní podíl na současném stavu světa? Kolik lidí ví, že budoucnost naše a našich dětí nezávisí jen na mírových jednáních několika zástupců světových velmocí, ale na každém z nás? Problémy, které se zdají být neřešitelné, své řešení mají. Možná by stačilo jen méně hřešit, více se modlit a důsledněji dodržovat přikázání lásky k Bohu a bližnímu. Možná by stačilo více prožívat moudrou opatovu radu, kterou Merton později trefně přetransformoval do názvu další ze svých knih „Žádný člověk není ostrov“. Jinými slovy totéž vyjádřil i sv. Pavel, když mluvil o mystickém těle Kristově, jehož jsme údy. Zřejmě se ovlivňujeme navzájem mnohem víc, než si v kolotoči všedních dnů vůbec stačíme uvědomovat.

Kěž se nám o letošní dovolené podaří najít pár chvil k hlubšímu zamyšlení nad našimi životy, jimiž ovlivňujeme životy lidí blízkých i vzdálených.

Modlitba za kněze:

***Milosrdný Bože, do Tvé laskavé péče
svěřujeme kněze, kteří nám dávají slova věčného života
a chléb eucharistický.***

***Dej jim sílu pro jejich práci
a otcovské srdce,
abychom jejich službou došli k spasení.***

Amen

Kvíz: svatí v červenci

1. Dne 3. července má svátek Tomáš, apoštol, který měl přezdívku:

A) Didymos (Dvojče) B) Kéfas neboli Skála C) Boanerges čili Bouřlivák

2. Dne 4. července má svátek Prokop, světec české krve, který žil jako:

A) biskup v Salcburku B) kazatel v Chicagu C) poustevník u Sázavy

3. Dne 5.7. mají svátek Cyril s Metodějem, kteří přišli na Moravu:

A) roku 763 B) roku 863 C) roku 963

4. Cyril je jméno řeholní, občansky se jmenoval:

A) Konstantin B) Karel C) Kyriakos

5. Metoděj se občansky jmenoval:

A) Matěj B) Michal C) Matouš

6. Dne 6.7. má svátek Marie Goretti, patronka mládeže, která zemřela

A) ve 12-ti letech B) v 15-ti letech C) v 18-letech

7. Dne 8.7. mají svátek manželé Aquila a Prisca, pomáhali sv. Pavlu a

A) zemřeli na epidemii moru B) zemřeli mučednickou smrtí C) zemřeli
jako zasloužilí penzisté

8. Dne 9.7. mají svátek Augustin Žao Rong a druhové neboli:

A) mučedníci čínští B) mučedníci korejští C) mučedníci vietnamští

9. Dne 11.7. má svátek patron Evropy svatý Benedikt, zakladatel řádu:

A) karmelitánů B) salesiánů C) benediktinů

10. Ve stejný den 11.7. má svátek Olga či Helena, křesťanská kněžna, či

A) babička sv. Vladimíra B) babička sv. Václava C) babička sv. Vojtěcha

11. Dne 13.7. má svátek Jindřich, císař, který měl za ženu svatou:

A) Amalbergu B) Hedviku C) Kunhutu

12. Dne 14.7. má svátek blahoslavený Hroznata, mučedník, patron:

A) arcidiecéze Pražské B) diecéze Plzeňské C) diecéze Českobudějovické

Máte někdy pocit, že se modlíte do zdi?

Stal se mi jednou v neděli takový zážitek, ale popořádě...

Možná to znáte. Někdy mám pocit, že mou modlitbu nikdo neslyší, že se modlím do zdi. Ale protože jsem už holt všechno vsadil na Pána, tak k němu stále volám. Posilou je mi i žalm 22., modlitba jednoho dávného bratra ve víře.

A nyní k mému zážitku. Jednou jsem tak v neděli po přijímání opět směřoval své modlitby jakoby „do zdi“. Všiml jsem si při tom jedné mladé rodinky, kterou v kostele pravidelně vídám. Mají pár čiperných capartů a líbí se mi, jak to celkově vedou. Ale blíž se neznáme. Přesto jsem „pocítil“, jako by mi Bůh položil na srdce se za ně pomodlit. A proč ne, říkám si: pokud mě Bůh slyší, mohu jim prospět, a pokud ne, neublížím. Ani té zdi... S těmito pochybnostmi jsem tedy v srdci Bohu předkládal své přímlyvy a prosby i za tuto rodinku. Aby jim Bůh dal růst, aby je chránil ve chvílích radosti, ale i temnoty. Aby je uchránil toho, čím prochází mnoho rodin: zbytečných zranění, křivd, neodpuštění, zášti, zmatku, vyčerpanosti, žárlivosti...

A pak se stalo něco, co se mi ještě nikdy nestalo. Jeden z těch capartů vyběhl z lavice, kde seděl, proběhl kostelem dozadu, až ke mně. Usmál se na mě, podal mi ruku a pak zas odběhl zpátky ke svým rodičům. Opravdu zvláštní... Ale napadlo mě: náhoda.

Nějakou dobu poté jsem slyšel citovat větu jednoho pravoslavného mnicha: „Nevím, jak funguje přímlyvná modlitba. Ale vím, že když se nemodlím, nedějí se tolik náhody.“

Ignác Mucha – Effatha

Diamantová svatba manželů Luftových se konala ve strupčickém kostele svatého Václava v neděli 10.června. Pavla a Siegfried potvrdili svůj manželský slib před lidmi i před Bohem také po 60-ti letech a na oplátku obdrželi od kněze zvláštní požehnání pro sebe i svou rodinu. Po bohoslužbě pokračovala slavnost občerstvením a mírnou zábavou u Luftů na zahradě. (Foto převzato ze Strupčického občasníku).
Přejeme za spolufarníky vše dobré i k 85-ti letům pana Siegfrieda, dále zdraví duše i těla a hojnost Božího požehnání! *Za farnost: R.D. Mgr.*

Miroslav Dvouletý, administrátor

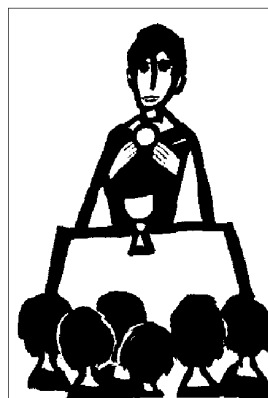
Víra, ne city.

Začali za mnou chodit lidé, kteří mi říkali: „Já při mši nic necítím. Je to nuda. Mám mnohem radši modlitební setkání, kde je to plné života. Tam se cítím dobře.“

Vždycky jim na to říkám: „Víra a city jsou dvě různé věci. V Božím slově nikde nenajdete místo, kde by Ježíš říkal: ‘Svémi city budete spasení’ nebo ‘Svémi city budete uzdravení’. Ale chválil lidi za jejich víru. Víra znamená, že věříme v to, co nevidíme. Ježíš řekl: „Blahoslavení ti, kdo neviděli a přece uvěřili.“

Nemůžeme eucharistii vysvětlit, protože je to zázrak a tajemství. Není důležité, jak tomu rozumíme „hlavou“, ale jak tomu věříme v srdci. Krista nezpřítomňují v eucharistii city, je pro nás zpřítomňován mocí Ducha Svatého, která působí skrze vysvěceného kněze. Nemusím cítit vůbec nic, a přece tam Ježíš stále je...

Jeden obraz mi pomáhá tajemství eucharistie lépe uchopit. Vezměte si televizi. Mohu se dívat na nějakou událost, řekněme na olympijské hry, třeba i celé měsíce poté, co se odehrála. A mohu to prožívat stejně vzrušeně, jako kdybych byla přímo na místě. Mohu závodit s běžci a plavci a povzbuzovat s přihlížejícími diváky. Možná vyskočím ze židle a budu fandit svému oblíbenému sportovci. Když se dívám na takovou událost, je to, jako bych ji skutečně prožívala.

Věřím tomu, že skrze mši, skrze moc Ducha Svatého, skutečně znovu – nekrvavým způsobem – prožíváme oběť na Kalvárii, Kristovo utrpení, smrt a vzkříšení...

U stolu Páně se mi dostává nasměrování a vedení pro mou cestu životem. V eucharistii dostávám pokrm, který mi dává sílu žít to, co čteme v evangeliu.

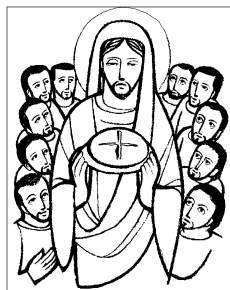
Dotknout se Ježíše v eucharistii

Když rozjímáme o setkání se s Ježíšem a znovu si připomínáme onen příběh o ženě, která se dotkla lemu Ježíšova šatu, chtěla bych se podělit o událost, jež toto evangelijské téma dokresluje. (Další v knize).

Uzdravení spojené s eucharistií se událo v australském Sydney, kde jsem přednášela. Na chodbě za mnou přišla nějaká žena a prosila mě, abych se s ní modlila. Byla zoufalá, protože měla rakovinu žaludku. Velký nádor byl vidět i přes oblečení. Lékaři jí řekli, že operace nemá smysl, protože nádor už je moc velký.

Věděla jsem, že se odpoledne bude sloužit mše, tak jsem té ženě řekla, že se s ní budu modlit, ale ať jde také na mši a prosí tam Ježíše, aby ji uzdravil... Řekla jsem jí: „Jděte za Ježíšem v eucharistii. Já sice nemůžu nikomu říct, že bude uzdraven tím způsobem, jak si přeje, protože nejsem Bůh, ale Ježíš vám dá sílu čelit všemu, co vás na vaší cestě životem čeká. Jestli se vás chystá provést branou smrti, dá vám milost tou branou projít bez toho hrozného strachu, který vás sužuje. A jestli máte žít dál, dá vám milost žít.“

Nevěděla jsem, že šla také za otcem Kevinem a že jí řekl totéž... Naše setkání se odehrálo brzy potom...Řekla mi: „Podívejte se na mě. Šla jsem na mši, jak jste mi řekla. Když jsem šla k přijímání, řekla jsem si – za pár minut se setkám s Ježíšem a budu ho prosit o pomoc.“ Byla sice katolička, která přijímala eucharistii často, ale tentokrát se opravdu soustředila a řekla: „Vím, že jsi opravdu tady. Dnes, když do mě vstoupíš, ode mě odejmi ten strach. Uzdrav mě, jestli chceš, ale prosím – něco pro mne udělej.“ Vyprávěla mi: „Jakmile jsem pocítila hostii na jazyku a spolkla ji, hned jsem ucítila, jako by mi něco vypalovalo krk a postupovalo to do břicha. Podívala jsem se na břicho a nádor byl pryč!“

Tato žena byla uzdravena. Udivuje mě, kolik z nás přichází k eucharistii tak, že jsme přítomní jen fyzicky, s vírou která je prostá jakéhokoliv očekávání, bez jakéhokoliv vzrušení z toho, co děláme. Možná jen s touhou něco získat a neděkujeme Bohu a nechválíme ho za to, že se nám dává...

Církev nám neukládá závazek chodit na mši svatou proto, že nás Ježíš potřebuje, ale proto, že – jako všechny dobré matky – ví, že my potřebujeme chléb života, abychom mohli žít ve světě, o kterém nám Ježíš řekl, že nás bude nenávidět, protože nenávidí jeho. Pro svou životní cestu potřebujeme sílu. Pokrm pro duši a pokrm pro tělo. Právě to nám dává ve mši svaté.

Výběr z knihy Osudy, KNA

Jarní pouť i tzv. Orelská na **Květnově** se povedly. Těšíme se na hlavní letní dny. Dík patří všem aktivně zúčastněným!

Rohingové

Papež František již několikrát vybídl k podpoře pronásledovaných Rohingů. Kdo jsou Rohingové a co o nich víme u nás? Přiblíží nám je informace od Lékařů bez hranic, kteří pomáhají v Myanmaru i Bangladéši.

Každý z nás v životě něco ztratil. Možná práci, někoho blízkého, dokonce i domov. Dokážeme si ale představit, že bychom v jednu chvíli přišli úplně o všechno? To je totiž případ téměř 700 000 lidí na útěku před brutálním násilím a strachem o vlastní život.

Proč utíkají? Rohingové jsou etnická menšina žijící na severu Myanmaru. (Dřívější Barma). A v současné době jsou jednou z nejvíce pronásledovaných skupin na světě. Vedení země je trvale utlačuje, odpírá jim právo na vzdělání, přístup k lékařské péči nebo svobodu pohybu. Situace eskalovala a v srpnu 2017 došlo ze strany myanmarské armády a ozbrojených milicí k brutální ofenzivě vůči civilistům. Podle studie Lékařů bez hranic bylo zabito následkem útoků za jediný měsíc devět tisíc Rohingů, vojáci vypálili celé vesnice, lidé byli vystaveni neuvěřitelným hrůzám, neštěstí a zmaru.

Do uprchlických táborů proto musela během několika týdnů uprchnout spousta lidí. Protože to nebyla první vlna a násilí ze strany armády se stále stupňovalo, současný stav se blíží jednomu milionu lidí. Tábory jsou proto přeplněné a podmínky v nich velmi špatné. „Pokud je tohle ta lepší volba, ta druhá musela být učiněné peklo na zemi.“ popisuje situaci krizová koordinátorka Lékařů bez hranic v Bangladéši, kam lidé utíkají, aby zachránili holý život. Jedním ze 700 000 vysídlených je i jedenáctiletý Idriss, jehož vyprávění vhná slzy do očí. „Utekli jsme, když vypalovali naši vesnici. Všechny domy hořely a vojáci stříleli do lidí. Stříleli ze zbraní a dokonce i z raketometů. Když lidé utíkali, tak je pronásledovali a koho chytili, toho zastřelili. Nemohli jsme si s sebou vzít nic, ani jídlo, protože jsme museli rychle utíkat, aby nás taky nechytily. Když jsem se ohlédl, viděl jsem na vlastní oči jak hoří náš dům...“ Ve světle těchto událostí se nikdo nemůže divit Rohingům, že přecházejí ze svých domovů, i když je cesta velmi nebezpečná. Hrozí na ní další útoky armády, absolutní vyčerpání, nemoci. A cíl jejich cesty – uprchlický tábor v Bangladéši – má ke šťastnému konci hodně daleko. Je to však jediná šance, jak si zachránit holý život. Idriss by určitě byl raději doma, chodil do školy a hrál si s kamarády, bohužel z jeho domova zůstalo jen spáleniště. „Do Myanmaru se teď ale nemůžeme vrátit. Stejně nemáme domov – všechno shořelo. Tady to není jednoduché. Nemáme moc jídla a je tu málo místa.

A taky je těžké najít čistou vodu na pití nebo umývání. Snažíme se vykopávat jámy v zemi, ale když ji vykopeme, je špinavá a chutná jako bahno.“ Svě vyprávění malý Rohing končí: „Jsme smutní, ale zároveň máme radost, protože už jsme v bezpečí.“ Idrissův příběh s Vámi nesdílím kvůli citovému vydírání, ani se nesnažím přehánět, říká koordinátorka. Přinášíme Vám toto svědectví tak, jak jsme je sami slyšeli, aby Idrissův hlas mohl přeskočit hranice Bangladéše a dostat se až k Vám. Aby utrpení stovek tisíc Rohingů nezůstalo přehlíženo a zapomenuto. *Více na www.lekari-bez-hranic.cz*

Účastníci májové pobožnosti u kaple Panny Marie při polní cestě ze Strupčic do Hošnic. MD

Báseň o žirafě

Žirafa přerostla zvířata,
může teď prohlížet oblaka.
Shora se cítí v bezpečí,
svět z výšky bývá nejhezčí.
Ráda si kousne - chrust a chrust,
tam lísteček, tam větve kus.

Žirafa když krk natáhne,
k mráčkům beránkům dosáhne.
Zvědavě se ptá oblaků,
co který nese ve vaku.
Dovídá se, že velký mrak
dokáže mlhu namíchat.

A malé střapaté obláčky
jsou zas plné sladké šlehačky.

Bílý mrak během vteřiny
ušlehá kopec zmrzliny,
jiný zas vatu cukrovou
nadýchanou a růžovou.

Šedý mrak vleče těžký vak,
náklad jí nechce ukázat.
Žirafa do něj strčila,
kéž by tak prudká nebyla!
Mrak nevydržel: ouha - prásk!
Protrhl se jako vodní hráz.

Žirafa zmokla do nitě.
Hrozí jí kašel určitě.
Z mraků vysvitlo sluníčko:
„Žádný strach, nesu teplíčko!
Chceš? Dám ti šálu duhovou,
že nikdo nemá takovou.“

Pod slunečními dotyky
žirafa cinkla kopyty
a zkroušeně se přiznala,
že zvědavost svou přehnala.
Šálu dál nosí na šiji,
Proužky jsou v módě - sluší jí!

*Když se někomu stane, že klopýtne
a dopustí se něčeho nesprávného,
snažte se mu podat pomocnou ruku
bez vsí povýšenosti; nezapomeňte,
že zítra se vám může přihodit totéž...
(podle BTM, Bible, Galatským 6,1)*

Bože, na tohle nemáme!

(*Effatha- převzala se svolením -Život víry*)

Umřela. Byla napůl suchá už dávno a desky nabité přes puklinu ve výšce tří metrů nad zemí naznačovaly, že lípa bojovala o přežití již dlouhá léta, ale letos umřela úplně. Situace se začala jevit kritickou ve chvíli, kdy začala shazovat větve, i ty silné, a jelikož měla těžiště nad silnicí, bylo nutné ji pokácet. Požádali jsme příslušné úřady o povolení a místního lesníka o zhlédnutí situace a nástin ceny. Chodil okolo, kroutil hlavou a mluvil o ceně za tyto služby vzhledem k nutnosti použít traktor, aby lípa spadla správným směrem. Zkrátka chodil okolo horké kaše a připravoval mě na to, že to bude páłka.

Zhrozila jsem se. Vánoce na krku, seno dochází, dřevo dochází, peníze dochází. Tak prý v pondělí se na to vrhnou, je nejpříhodnější čas. Byl čtvrtek večer. Měla se zapalovat první adventní svíčka. Ach Bože, co teď s tím, budeme mu to muset dát. Kolik si řekne? Máme sice pilu, ale takové strouhátko, že by to tím manžel pižlal asi týden. Navíc nemá zkušenosti s kácením takhle velikých stromů. A traktor nemáme, aby lípu potáhl k pádu žádoucím směrem. To chce techniku a zkušenosti, což nemáme, a tak... zaplatíme. Dobře, tak tedy jo. Snad se Pán Bůh o naše finance postará.

Z úvah mě vytrhlo zaklepání. Za dveřmi stojí chlap v zeleném mundúru a oranžové reflexní vestě, v holínkách. A prý jestli si můžou u nás na pozemku nechat přes noc stroj. Vysvětluje mi bodrou moravštinou, že pracují pro těžební firmu, která tu kácí za vesnicí, jsou tu poslední den a potřebovali by někde upíchnout traktor... Dál jsem neposlouchala, proč a nač, páč mě zajímalo jediné: „A nepokácel byste nám lípu?“

Chlapík s úsměvem, že ano, jasně, ukažte kde, to není problém, určitě, žádné rizikové kácení, nic za to nechce, rádo se stalo, nestojí to za řeč, bylo nám potěšením, haleluja, amen.

Alena Konečná

Foto ze **Svatohubertské mše**, pořádané v kapli na zámku **Červený hrádek**. Zpívanou bohoslužbu doprovázely lesní rohy. Mše proběhla v rámci Mysliveckého dne na zámku. (foto: Jermilovová)

Z knihy „Slovo pro každý den“ - BTM

Jedna **anekdota** vypráví o matce,

kteřá v neděli ráno budí syna:

„Vstávej, přijdeš pozdě do kostela!“ Jeho odpověď zněla:

„Já tam nepůjdu!

Nemám tam žádné kamarády, hudba nestojí za nic a kázání je nuda!“

Matka se však nenechá odbýt: „Musíš tam, jsi přece jejich farář!...“

Šlo procesí na Hostýnek. Bylo to v době, kdy ještě s nimi chodil předzpěvák, protože mnozí lidé neměli kancionál a ne všichni uměli číst. Cesty byly ve špatném stavu, a tak v předu kráčející předzpěvák zvolal: „Tu je jáma, pozor déte!“

Ostatní, již dosti zmožení chůzí a horkem, bezmyšlenkovitě zazpívali: „Tu je jáma, pozor déte!“

Předzpěvák si uvědomil jejich komický omyl a považoval za nutné svým sytým barytonem uvést věc na pravou míru. Jaké však bylo jeho překvapení, když uslyšel, že i tentokrát po něm sborově opakují: „To, lidičky, nezpíváte!“

Okolo svátku svatého Jana Nepomuckého na mnoha místech v Čechách chodili lidé v procesích k některé z kapliček zasvěcené tomuto světcí. V jedné vesnici vyšlo takové procesí a předzpěvák začal:

„Odkud Jene smuten kráčíš?“ „Ale, byl jsem si pro petrolej,“ odpověděl muž, který šel naproti nim a náhodou se jmenoval Jan.

Paní Irena byla na pouti. Chtěla jít při té příležitosti taky ke svatě zpovědi. V několika zpovědnících se skutečně zpovídalo, ale u každé z nich byla fronta kajcníků. Paní Irena se tedy postavila do fronty a čekala. Po chvílce viděla, že do jedné z volných zpovědnic přichází kněz. Rychle k ní vykročila, přiklekla a začala se zpovídat. Kněz se ve zpovědnici vtěl a prohledával záhyby kleriky. Paní Irena se nad tím v duchu pohoršovala. Když skončila svoje vyznání, knězi se právě podařilo vytáhnout z kapsy naslouchací přístroj, nasadil si ho na ucho a řekl: „Tak můžete začít!“

Prodavač na poutním místě nabízel svaté obrázky:

„Kupte si svatého Jana, kupte si svatého Antoníčka, kupte si Svatou rodinu.“

Jedna poutnice ho požádala: „Dejte nám svatý pokoj!“

Turista přišel ke kostelu - kulturní památce. Prvně si ji prohlížel z vnějšku. Když jeho zrak sjížděl od špičky věže dolů, najednou ustrnul: svod hromosvodu umístěného na špičce věže byl asi dva metry nad zemí přerušen a kus drátu chybělo. Šel do kostela, vyhledal kostelníka a upozorňoval ho na to. „Víme o tom,“ nevzrušoval se kostelník. „Ale věž kostela je tady nejvyšším bodem, v okolí není nic vyššího, to je přeci nebezpečné,“ vysvětloval technicky vzdělaný turista. „Ten svod poškodili před třemi léty, když opravovali fasádu,“ argumentoval kostelník.

„Tak pokud za tu dobu neudeřil do věže blesk, tak to svědčí o nadpřirozené ochraně,....“ skončil řeč turista.

Z jirkovské farní kroniky...

Rok 1964

„... k 1.srpnu 1964 přišel z Postoloprta jako administrátor důstojný pán Stanislav Rozkopal - nar. 17.9.1913 v Koberčicích, okr. Prostějov, Morava, vysvěcen 27.6.1937 v Litoměřicích. Po vysvěcení byl kaplanem v Duchcově až do 4.10.1938, do okupace pohraničí nacisty. Pak byl kaplanem v Semilech do 1.8.1940, jeden měsíc kaplanem ve Mšeně u Mělníka a od 1.11.1942 do 1.5.1953 farářem ve Mcelích, okres Nymburk. Od 1.5.1953 do 1.8.1964 administrátorem v Postoloprtech, okres Louny. Poněvadž měl podobnou smutnou událost v životě, jako dp. Kolář, ovšem ne tak tragickou - zemřela mu v Žatci v roce 1963 náhle sestra hospodyně, byvší u něj 23 let, žádal o změnu místa, poněvadž byl též hluboce otfesen, což mělo nepříznivý vliv na duchovní správu. Nabídnut mu byl Jirkov, kde spravuje tytéž farnosti jako předchůdce Kolář.

R.D. Stanislav Rozkopal

Pamětník Pavel Zamazal: „*Nové Sedlo nad Bílinou kostel sv. Petra a Pavla, patrocinium se nedrželo, ale držela se Trnová pouť - nevím zda 2. nebo 3. postní neděle. Ze zámku Jezeří se dovážel relikviář s trnem. Na faře v kronice je obrázek s modlitbou v německém jazyce. (Dle starousedlice Nového Sedla vždy páni ze zámku povolali 2 zedníky zakryli jim obličej a uvedli do podzemí, kde byl zazděn relikviář s trnem ten vyjmuli a poté opět zazdili.) Posvícení se drželo Havelské. Stanislav Rozkopal zpočátku dojížděl na bohoslužbu na jednosedadlovém pionýru, na kterém měl v popruzích kufr s potřebnými věcmi, později od charity měl Fiat 600 a nakonec od biskupa Trochty obdržel bony na nákup tuším škodovky 100-ky.“*

Rok 1965 - 1967

„V roce 1965 byl na faře rozšířen vodovod do I.poschodí, poněvadž byl jen jeden, a to dole v prádelně - a ještě slabě tekoucí. Stalo se tak v lednu. Nehygienické a páchnoucí latríny byly zbořeny a nahrazeny splachovacími klosety. Vše stálo 3,800 Kč. I elektrické vedení bylo zesíleno. Na jaře se stal dosavadní pražský arcibiskup Josef Beran, jsoucí však od roku 1950 mimo službu, kardinálem. Odejel jako kuriální kardinál do Říma. Apoštolským administrátorem v Praze se stal dp. František Tomášek, dosavadní administrátor v Moravské Hřůzové, kdysi tajně vysvěcený. Litoměřický biskup Dr. Trochta,

kteřý byl odsouzen na 25 let vězení, v roce 1960 však amnestován, žije mimo službu v Radvanově u Mladé Vožice. Poněvadž prý socha Bolestné Panny Marie, dosud umístěná na hlavním - Gottwaldově náměstí, pocházející od Jana Brokoffa, prý překážela při manifestacích, byla se souhlasem Památkové správy přemístěna (mistrem Františkem Radou ze Žatce) ke kostelu. Přemístění dokončeno v pátek 7.května ke třetí hodině odpolední roku 1967. Brzy po nastoupení S. Rozkopała byl obnoven chrámový pěvecký sbor, čítající asi 12 členů, který přispívá ke kráse bohoslužeb jak v Jirkově, tak i při poutních slavnostech na Kvínově, správě: Květnově. V dalších létech a to po několik let byly na faře v Jirkově konány opravy. O nich je možno blíže se dočísti v nově založené knize: Knihá oprav.“ Fotografie, které uvádíme, jsou obě z Jirkova - na té první je S.Rozkopál před kostelem spolu s biskupem Š.Trochta při biřmování r.1969. Na té druhé je před hlavním oltářem, spolu s ministrantem (dnes knězem Leopoldem Pasekou) asi při obřadu zlaté svatby manželů Heranových st.. Dále uvádíme zápisky S.Rozkopała, tentokrát z nově založené kroniky o farnosti Nové Sedlo a Strupčice:

„V kosteľe v Novém Sedle nad Bílinou, kam vedla moje první cesta na venkov, po nastoupení v Jirkově 1.8.1964 se konaly bohoslužby jednou za 14 dní, vzhledem k tomu, že bylo nutno jezdit i do kostelů: Strupčice, Kundratice, Květnov. Z Kapitulní konsistoře v Litoměřicích (biskup dr.Trochta uvězněn, kapitulním vikářem byl ThDr h.c. Eduard Oliva) přišel dopis ve kterém stálo, aby se dne 25. září 1965 konaly v tomto kostele poslední bohoslužby a kostel aby byl uzavřen. Bohoslužby byly v 7 hod. večer při úplně naplněném kostele. Poslední mši sv. měl admin. Stanislav Rozkopál z Jirkova, píšící tyto řádky. Tentýž měl i kázání na rozloučení s kostelem. Asistovali: dp. František Kolář, dřívější zdejší administrátor, jenž toho času byl vikářem v Žatci a dp. Josef Jech, administrátor z Údlic, který roku 1968 zůstal v západním Německu. Po mši byly modlitby česky a německy. Při mši sv. zpíval obnovený chrámový sbor z Jirkova. Po vyklizení kostela (účastnili se: Zamazalovi, Paseka z Jirkova, Grossmannová z Jirkova a Zenker z Otvic) byl v kostele podniknut archeologický průzkum vedený Sávou Suchevičem z Památkové péče z Ústí n.Labem. Byly nalezeny původní základy románského kostela a v kostele sklepení a v něm kostry lidské. Byl slíben spisek o těchto výzkumech, nebyl však dodán. Kostel byl prodán dolům za velmi malou cenu—jen jako materiál. Za prodané věci z kostela byla pořízena na faře v Jirkově nová okna. Do té doby se faře přezdívalo „pastouška“.

Pokračování přístě

Historické zastaveníčko v Krušnohorském vikariátu

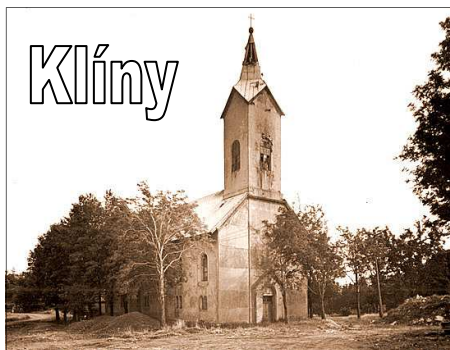
Klíny (Göhren)

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1355, kdy Slavek z Rýzmburka jmenoval ke klínském kostelu kněze. Založení obce nejspíše souvisí s **důlním podnikáním** v Krušných horách ve 14. století. Páni z Rýzmburka drželi Klíny až do konce 14. století. V roce 1398 prodal Boreš (IX.) mladší míšeňskému markrabímu Vilémovi I. hrad

Rýzmburk, klášter v Oseku a město Duchcov. Součástí tohoto zboží pravděpodobně byly i Klíny. V roce 1459 se majetek vrátil české koruně. Město Duchcov získal v roce 1527 Děpolt z Lobkovic na Bílině. Jeho syn Václav v roce 1538 získal panství Duchcov včetně Klínů. Posléze se Klíny staly součástí panství mosteckého hradu. V roce 1585 hrad i s panstvím koupil Ladislav Popel z Lobkovic a v této souvislosti jsou zmiňovány i Klíny. Další zpráva o Klínech pochází z roku 1618 jako příslušenství tvrze v Horním Litvínově, jehož majitelem byl Václav Vilém z Lobkovic (1592–1621). Jeho syn František Josef zemřel bezdětný a tak panství zdědila jeho manželka Polyxena Marie z Talmerka. Ta se v roce 1642 provdala za Maxmiliána hraběte z Valdštejna. Po její smrti v roce 1651 veškerý majetek včetně Klínů přešel tomuto rodu. Od té doby byly Klíny součástí panství Duchcov-Horní Litvínov. Po třicetileté válce byla zastavena těžba a obyvatelstvo nalézalo obživu jako **dřevorubci** nebo při **výrobě dřevěného uhlí**. V létě 1680 postihla obec morová epidemie. V roce 1870 byla dokončena stavba kostela svatého Antonína Paduánského (viz foto). Dodnes zůstaly jen dvě řady vysokých stromů, mezi nimiž kostel stál. Po poškození kostela větrnými bouřkami na podzim roku 1947 začalo chátrání stavby. V polovině 70. let 20. století kostel vyhořel a v roce 1985 byl zbořen. Hřbitov u kostela byl zničen již v letech 1960 -

1962. Matriky jsou pro Klíny vedeny od roku 1784. Do farnosti náleželo území obcí: Klíny (německy: Göhren) s místními částmi Rašovem (Rascha) (foto zvonice u cesty) a Sedlem (Zettel). Od 1. ledna 2013 je římskokatolická farnost sloučena s děkanstvím Litvínov.

Citát na červenec: „Žádný člověk není ostrov.“ (T.Merton)